

Harmoni, sydenlykke og Den Bunnløse Sorgen

Sterke ord, kanskje. Men det var øyeblikk denne dagen da det føltes akkurat slik. Spesielt det med den bunnløse sorgen. Men ingen grunn til uro der hjemme. Sorgen var av det gode slaget, og alt er bra nå.

Har du vært med på sommertur med Småbispan før, så vet du at den siste dagen (Sistedagen) på korpsturen er noe helt spesielt. Det er dagen man ser frem til med positiv forventning, spenning og kanskje også litt frykt. Det handler om tradisjoner som holdes i hevd, ritualer som må gjennomføres og mest av alt handler det om at slekt skal følge slekters gang. Det handler om romunderholdning, avtakking, utnevnelser og "The One Who Can Not Be Named" (for de som tar den referansen). Og Sistedagen på denne sommerturen skulle komme til å ha i seg de fleste ingrediensene - både de beste og de verste, av en komplett og vellykket sommertur.

Det begynte så stille og fredfullt. Varemerket for årets sommertur har vært å ikke stresse, ha det chill og nyte det å være sammen uten noe spesielt program. Dette gjorde vi til fulle på morgenen og formiddagen Dag5. Gråværet fra kvelden før holdt stand, så det var ingen grunn til å stresse med å komme seg ut. De fleste av rommene var travelt opptatt med å forberede kveldens romunderholdning i største hemmelighet, så fokus var på omfordeling av roller, justeringer i manus, innsamling av rekvisitter og kostymer og stadige generalprøver. Forberedelse har det skortet på tidligere år, men i år så det ut som romunderholdningen skulle bli grundig forberedt!

Reiseledernes største hodepine nå var; vil finværet komme, og når!? Planen for ettermiddagen var utfukt til Stavern, og da først og fremst Corntin-stranda (look it up....). Men strandliv i 18 grader, regn og vind er ikke det samme som sol og 25 grader....Imidlertid virker det som vi er i flytsonen i år, så etter lunsj (Kenneth-style, må vite...) pakket vi badetøy i sekkene og satte kursen sørover. Etter en overkommelig kjøretur på 16 minutter 😊 og fem minutters spasertur gjennom vakre Fredriksvern, ankom vi stranda. Omtrent i samme sekund brøt sola gjennom det blygrå skydekket, og resten av dagen snakker vi knallvær, sydenvarme og gøy, gøy, gøy! For en timing! Dette er turen der alt går som det skal, og vel så det! Bildene sier sitt, men foruten soling og bading var det stor aktivitet på strandvolley-banen der store og små koste seg et par timer i strekk. Varme og tilfredse vendte vi hjem igjen til skolen for takeaway-pizza og is (Kenneth måtte til Oslo på jobb, så da falt gourmet-faktoren og "lage alt fra bunn" et par hakk).

Så er altså tiden inne for Den Store Kvelden. Fellesrommet er rigget for forestilling og fest. Snacks og fest-tilpasset drikke er på plass. Elever og reiseledere ankommer, lett nervøse for både egne og andres planlagte innslag. Lyset går ned, programlederen kommer på scene og GAME IS ON!

SENSUR: Siden romunderholdningen er topphemmelige greier og forbeholdt deltagere på sommertur, gjengis ikke innholdet her. Bildene vil gi noen hint, men detaljer må hales ut av avkommet etter hjemkomst.

Nå var tiden kommet til ritualer, avtakkinger og utnevnelser.

SENSUR: Siden ritualer, avtakkinger og utnevnelser er topphemmelige greier og forbeholdt deltagere på sommertur, gjengis ikke innholdet her. Bildene vil gi noen hint, men detaljer må hales ut av avkommet etter hjemkomst.

Det vi imidlertid har fått tillatelse og pålegg fra høyeste hold om å dele med dere er utnevnelsen av to nye personer i viktige roller i korpset. Våre alles kjære Guro og Alva slutter jo etter lang og tro tjeneste. De som overtar deres roller er henholdsvis **Tonje Lindheim Rafelsen på Lyra** og **Sofie Torvik Sandnes som Tamburmajor**. Gratulerer til dere begge to - vi gleder oss til å fortsette Småbispan-tradisjonen sammen med dere!

Tiden var nå kommet for Den Bunnløse Sorgen.

SENSUR: Siden Den Bunnløse Sorgen er topphemmelige greier og forbeholdt deltagere på sommertur, gjengis ikke innholdet her. Her vil det være direkte upassende å vise bilder, så detaljer må hales ut av avkommet etter hjemkomst.

Det vi imidlertid likevel vil dele fra denne seansen, og som vi synes oppsummerer så fint det triste med at elever en gang slutter, er et fantastisk sitat fra Adrian, 10 år: *“Vanligvis har jeg ikke trua på ungdommer. Men akkurat på disse ungdommene har jeg trua. De er så snille, jeg visste ikke at ungdommer kan være så snille og greie før jeg møtte Småbispan-ungdommene”*

Langt om lenge kom så tida for “The One Who Can Not Be Named”

SENSUR: Siden “The One Who Can Not Be Named” er topphemmelige greier og forbeholdt utvalgte deler av deltagerne på sommertur, gjengis ikke innholdet her. Her vil det være direkte upassende både å si hvem dette omfatter og å vise bilder, så detaljer må hales ut av avkommet etter hjemkomst, forutsatt at avkommet selv har innsikt.

Vi beklager på det sterkeste dette hemmelighetskremeriet, og må samtidig innrømme at siden bloggerne for en gangs skyld ikke hadde nattevakt, har kapasiteten for å skrive blogg vært noe begrenset. Dette kan ha virket inn på graden av sensur (altså: en smule overdrevet). Det er også slik at det er en viss iboende angst i blogg-teamet for å røpe hemmeligheter som ikke skal røpes. Her er reglene noe utydelige og vi slutter aldri å bli overrasket over hvor mye som faktisk er hemmelig, men som veldig mange ser ut til å vite om likevel. Vi slutter heller aldri å bli overrasket over hvor mye som ikke er hemmelig, men som veldig få ser ut til å vite om. Så for å unngå sanksjoner, holder vi oss på den sikre siden, og sier minst mulig. Hvis du som forelder er nysgjerrig på noe av dette, kan vi anbefale å melde seg som reiseleder på sommertur 🤔🕶️

Helt til slutt vil vi oppsummere med å si at Sistedagen på denne sommerturen ble et absolutt høydepunkt, både for denne turen og for sommerturene generelt. Sjelden har grad og omfang av emosjonelle reaksjoner vært sterkere og større. Det meldes om etterskuddsvis debriefing og krisepsykriatri fra enkelte foreldre, men vi kan forsikre at ingen har fått varige mén og det kan virke som enkelte faktisk har vokst som mennesker gjennom denne kvelden. Det blir en kveld vi alle vil gjemme i hjertene våre og ha med oss for alltid ❤️

Helt helt til slutt må vi fortelle at dagen ble avsluttet (eller rettere sagt; neste dag ble startet) med et kollektivt nattbad for de store i HK. 25 tilfredse ungdommer nøy en aldeles spektakulær sommerkveld i solnedgangen, der hopp, stup, backflips, vannleker og gledesutbrudd kom like hyppig som regnbygene i Trøndelag i April (eller året rundt, for den del).

Helt helt helt til slutt må vi for historiebøkene nevne at siste kapittel i føljetongen med de lokale skolegårdsheltene ble løst på forbilledlig vis den siste kvelden, og reiselederne kunne kripe til sengs med tilnærmet normalisert puls og adrenalinnivå. Natteroen kunne nå senke seg, og ikke et knyst var å høre fra noe rom før solen igjen stod opp for en ny, strålende dag.

Så da er det bare Allersistedagen som gjenstår.

Også var det bildene og filmene, da: <https://photos.app.goo.gl/JBNJrMgHAptMdzkg9>